

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Περίληψις προηγουμένων

Ο Αγκηφόος Μέλχορ Ρός μία νύκτα άγρύ, ειδοποιείται από την φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνη ότι ο πατέρας της εδρεύει εις τό δωμάτιον του τραυματιοκόμου μονατηριούδός εις την χείρα Σπένδελ εις τό μέγαρον της μίς Τρελόνη άπου συναντήσεται τον Λευδντην της Αστιασκίας του Δοιδίου Ντόλαν, ό όποιος του λέγει ότι, επειδή εδράσκονται πρό άλλουδς μονατηρίου, έπειτα να ειδοποιήση τον ντέ- τεκτιβ Ντόου, φημισμένον διά την ισορακικήνά του και την ευ- φρονην του. Ο Ντόου φώνει πράγματι στο μέγαρο κι' άρχίζει τάς άνευρήσεις του. Το μυστήριον άνευρήσει δια διασπασίζεται. Ο κ. Τρελόνη βρ σκεπτι από της στιγμής του τραυματισμού του βενθισμένος ό'τα παράδειξο λήθηγο, έντελής άνευρήσειν και γι' αυτή την επισήμη. Έτσι τό μυστήριον του άνεν δράστον τραυματισμού περιπλέκεται. Τι έχει συμβεί; Το μυστήριον περιπλέκεται και σκοτίζεται περι- σσότερο από της στιγμής της άνευρήσεως μιάς επιστολής του κ. Τρε- λόνη, μέσα στο σκοτάδι του γρ φρονην του. Διά της επιστολής αυτής, άπεινητόμης στην μίς Μαργαρίτα, άποδεικνύεται πως ό πατέρας της π όμιανε κάποιον μονατηριώδη κίνηνο. Μυστηριώδεις κι' άνευρή- γητες εινε επίσης και οι αντιστάσεις του άνετα έγγραφως στην κόρη του εν περιπτώσει του συνιέναι κανένα άποστον...

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Αν με σκοτώσουν τό πτόμα μου πρέπει να μείνη μέσα στο δωμάτιό μου μέχρι της στιγμής που θα με πάρουν για να με θάψουν. Έπίσης εν άποικώσις δονουρήματος άπό με μεταφέρετε στο δωμάτιό μου, να μη απομακρυνθείτε από κοντά μου ούτε στιγμή, είτε τραυματισμένος είμαι, είτε άναλόητος, είτε νεκρός. Να φρονήση πάντα κάποιος κοντά μου άγρυπτος. Ιδιαίτερος από της ανατολής μέχρι της δύσεως του ήλιου να μένον κοντά μου τουλάχιστον δύο πρόσωπα. Έπίσης πρέπει να εισέρχεται στο δωμάτιό μου άπο καιρού εις καιρην μία νοσοκόμος και να προσέχη έπάνου μου κάθε σύμπτωμα που θα της κίνη κάποιον έντυπνο. Οι δικηγοροι μου Μάρβιν και Ζουό εινε πληρεξούσιοι μου εν περιπτώσει του θανάτου. Ο κύριος Μάρβιν κατέχει την διαθήκη μου και τάς τελευταίας θέλησεις μου. Σε ουνοβουλέου, άγαπήτη μου κόρη, άπόδεν έξεις ογγενείς και είσαι μόνη, να καλέσης κανένα φίλο, ό όποιος να μείνη στο σπίτι μας να σε βοηθήση άν πάθω τίποτε. Άν περιέρ- ζει άν είνε και άνδρας. Πάντως έκείνος που θα μείνη κοντά μου άν πάθω τίποτε, πρέπει να έχη ως συντροφό του ένα πρόσωπο φύλου έντιθέτου. Κι' αυτό γα να έχω στο πλευρό μου μία άνδρική καρδιά και τη γυναικεία έπο- μοιή και καλωσύνη. Μαργαρίτα, προσέξτε, παιδί μου, μην τά παρσιμλήσησ δια αυτά, όσα κι' άν σου φαίνονται παράδοξα, άκατανόητα. Μη ός εκπλήξη, τίποτε! Είτε άρρωστος είμαι, είτε έτοιμοθάνατος, προσέξτε στους φίλους που θα βάλης πλάι μου. Έπίσης δεν πρέπει να έγρίσουν τίποτε μέσα στο δω- μάτιό μου. Να μη μεταπολίουν τίποτε, κατ' ούδένα λόγον. Έχω ιδιαίτερο λόγο και ιδιαί- τερο σκοπό στην τοποθέτησι κάθε άντιμεμ- νου. Η παραμικρή άλλαγή μπορεί να κα- ταστρέψη τά σχέδιά μου. Έάν χρειασθήσ χρήματα ή ουμβουλάς να άποτανήθης εις τον κύριο Μάρβιν. Τού έχω δώσει τάς άπαι- τουμέναις οδηγίας.

Αγγελ Τρελόνη

Έδιάβασα και πάλι την παράδοξη επιστολή αυτή πριν πώ τίπο- τε γιατί τα είχα χαμένα.

Έκείνο που με συγκινοῦσε επίσης ήταν ή υπόδειξις του Τρε- λόνου στη Μαργαρίτα να ζητήση συντροφον και βοηθό, άν της συ- νέβαινε τίποτε. Η Μαργαρίτα κατέφυγε σε μένα πριν διαβάση την επιστολή. Αυτό με συγκινοῦσε γι' τι την άγαπούσα. Θά εξακολου- θούσε, άραγε, ή Μαργαρίτα να έχη πρός έμέ την ίδια εμπιστοσύνη; Οί έρωτασημένοι έχουν πάντοτε διατακούς. Αι σκέψεις μου έγμέ- ζαν με λιγγιώδη ταχύτητα τό κεφάλι μου... Έκρησε να μου ειπή να μείνω μαζί της άλλη μία φορά κατόπιν της σσστάσεως του πατέρα της και της ελπί:

— Θά με συγχωρήσετε, μίς Τρελόνη, άν σας ζητήσω κάτι. Μου επιτρέπετε να χρησιμοποιήσω ως φίλη και να σας βοηθήσω έως τό τέλος; Άν μου τό επιτρέψετε αυτό θα είμαι πολύ υπερήφανος... Άν και εύρισκόμθα σε μία λυπηρά στιγμή, θα χαρώ πολύ γι' αυτό.

Η Μαργαρίτα κοκκίνησε και τά μάτια της γέμισαν δάκρυα. Μου άπάντησε χαμηλοφώνως:

— Θά σας είμαι ευγνώμον άν μείνετε..., έπειτα προσέθεσε:

— Άν πρέπει όμως να είμαι ένοίστρια! Έξω από έχατε πολ- λές έγργασίες, που σας άποσχοῦνον. Και έτσι έκτιμώ άπειρους πε- ρισσότερο την θυσία σας. Άν θέλω να σας πάρω όλο τον καιρό σας.

— Ο καιρός μου εινε στη διάθεσί σας, της άπάντησα. Μπορώ να λείψω λίγη ώρα για να κανονίσω τάς υποθέσεις μου. Θά είμαι έδώ τό άπόγευμα και θα μείνω έως αύριο. Κατόπιν θα φροντισώ, ώστε να έχω περισσότερο διαθέσιμη καιρό.

Η Μαργαρίτα συγκινήθηκε και γύρισε τό κεφάλι της για να κούψη τά δάκρυά της.

Έν τώ μεταξύ ό Ντόου μου ειπε:

— Είμαι ένθουσιασμένος που είστε και σείς μαζί μας, κύριε Ρός. Θά μείνω και έγω στο μέγαρο, εάν τό επιτρέψη ή μίς Τρελό- νη. Αυτό τό γράμμα περιλέκει τά γεγονότα. Το μυστήριον εινε με- γαλειτερο άπ' ότι φανταζόμουν. Θά πεταχθώ μιά στιγμή στο άρ- χηγείο. Θά επιστρέψω άμέσως. Και θα προχωρήσουμε εις τό έργον μας με περισσότεραν ευκολία.

Έτσι μιά άφησε και έβρίναμε μόνοι με την μίς Μαργαρίτα. Για λίγη ώρα ούτε αυτή, ούτε έγω είταμε λείβ. Έπί τέλους έκίνη ή- στροφη τά μάτια της έπάνου μου και με κίταξε. Έβλεπα έπίσης κοντά στον πατέρα της και έδραξε άλλο ένα σκέπασμα έπάνου του.

Έγώ έβημάριζα έν τώ μεταξύ στο δωμάτιό αυτό του κ. Τρελόνη. Πραγματικώς τό δωμάτιο ήταν γεμάτο από άρκετά πράγματα, ίκα- να να προκαλέσουν την προσοχή ενός άνθρώπου και στις πού όμα- λές περιστάσεις. Έκτός από τά άκαραιτάνα έπιπλα μιάς κρεββατο- κάμαρας ύπηχαν έδώ και κει θαυμάσια άρχαία άντικείμενα και κομφοτεχνήματα όλων των καιρών και ιδιαίτερος Αιγυπτιακής τέ- χνης. Το δωμάτιο αυτό ήταν άπεράντο, και έτσι χαρούσαν μέσα σ' αυτό πολλά πράγματα μεγάλου διαστάσεως.

Ένώ έκαμα τάς παρατηρήσεις μου αυτές άκούστηκε ένα άμαξι να σταθμύη άπ' έξω από τό σπίτι. Έχτύπησαν τό κουδούνι και ύστερα από λίγα λεπτά ό Γιάτρος Ούκιστερο ετολήθη, άκολουθού- μένος από μία νέα γυναίκα, που φορούσε ετολή ύσοκομου.

— Είμιον τυχερός! μάς ειπε. Την ειρήκη άμέσως... ήταν έλευ- θερη. Μίς Τρελόνη, σας παρουσιάζω την νοσοκόμον Κένεθ!

Η Νοσοκόμος Κένεθ, γυναίκα μετρίου άναστήματος, μάλλον παχιά, με γεμάτα χείλη και δυνατά, λευκά χείρα. Τά ξανθά μαλ- λιά της ήσαν πυκνά και μακρά και τά γαλανά μάτια της έλαμπαν γεμάτα δραστηριότητα. Τά ρόδινα μαγουλά της έδιναν την έντυ- πωσι της ύγείας. Τά κόκκινα χείλη της εταν πολύ έκφραστικό και έδειχαν μεγάλη καλω- σύνη. Η μύτη της ή- ταν λίγο σηκωμένη κι

Ο Ντόου μάς ειπε: — «Αυτό τό γράμμα περιλέκει τά γεγονότα».

έδειχνε γυναίκα με χαρακτηριστικά γενναία και ανεξάντλητη δραστηριότητα. Τό εδού και λευκό μέτωπό της εκάλυπτο από έλαφρά κρινωπά σίματα.

Ο Γκαρζός Οδίσκοτερο την είχε πληροφορήσει καταλλήλως για τα γεγονότα. Έκείνη εκάθησε κοντά στον άρρωστο, χωρίς να πη λέξι.

— Πρέπει να μεταφέρουμε τον τραυματία στο κρεβάτι του, είπε τέλος ο γιατρός.

Είπαθα έν όλω τέσσερες μέρες στο δωμάτιο και μεταφέραμε άμεσα τον κ. Τρελόνη με δλην την άπαιτούμενη προσοχή στην κλίνη του.

Όταν επέστρεψε ο Ντόου έτρεξε εις τὸ σπῆτι μου και έκανόνισα τις δουλειές μου. Ύστερα έτοιμάσα μιὰ βαλίτσα με τὰ άπαραιτήτα ένδύματα για να περάσω μερικὲς ημέρες κοντά στη Μαργαρίτα. Από τὸ σπῆτι μου έπηγα στο δικαστήριο. Εκεί έμεινα έως τὰς έξη. Εις τὰς όκτω έμεινα στο μέγαρον Τρελόνη. Με όδηγησαν στο δωμάτιο, που μου είχαν έτοιμάσει, κοντά στο δωμάτιο του κ. Τρελόνη.

Την νύχτα αυτή δεν είχαμε άκόμη οργανωθεί καλά και έτσι τις πρώτες ώρες τις περάσαμε μέσα σε σχετική άκαταστασία. Η νοσοκόμος Κένεθ, η όποία είχε έργαστηθή στην προηγούμενη νύχτα, ήταν έπιλωμένη στο διπλανό δωμάτιο, όπου θά έμενε μέχρι του ηεροσυνταίου.

Την ώρα τε ύδεινουν ή μίς Γκάρντ έμεινε ως φύλαξ εις τὸ δωμάτιο του κ. Τρελόνη μαζί με τον Ντόου, που ήθελε να συμπληρώσει τὴς παρατηρήσεις του έν ήσυχία. Η μίς Τρελόνη που είχε άναπειθεί τὸ απόγευμα, έδήλωσε ότι την νύχτα αυτή θά έμενε κοντά στον πατέρα της. Καείς δεν έφερε αντίρρηση. Απεράσισα να την συντροφεύσω, εάν μου έδινε την άδεια. Δεν της είπα τίποτε άδικο.

— Ο γιατρός ό οποίος ήταν κάποτε άνευρισμένος, όπως όλοι μας, άλλωστε, μάς ειπε, ένψ έτοιμαζομαστε ν' άποσπρηθούμε :

Ζητώ να εύρω μιὰ λογική έξηγήση αυτού του ύπνου του τραυματιού, και δεν κατορθώνω. Εδ τυχώς δεν φαίνεται να πάσχη. Η άναπνοή του εινε κανονική και ό σφυγμός του εινε άπειρώς ήσυχώτερος από τὸ πρωί. Δεν κατορθώνω όμως να έξηγήσω την ληθαργική αυτή κατάσταση, αφού δεν υπάρχει βεβαιότερη ότι έπηρε νοσοκομικό. Έξ άλλου ή άνασθησία του δεν φαίνεται να προερχεται από ύπνωτισμό. Όσο για τις πληγές αυτές δεν μπορώ να έννοήσω από τι προερχονται.

Υπάρχει όμως μιὰ πιθανότης. Ίσως ό κ. Τρελόνη έτραυματίσθη από τὰ νύχια κανενός ζώου. Αλήθεια μήπως έχετε μέσ' στο σπῆτι κανένα χαιδεμένο γάτο, από τους γάτους αυτούς που έχουν συγγένεια με τις τίγρεις, μίς ;

Η μίς Τρελόνη έμειδίασε με κίτρινα, που με συνεκίνησε και ειπε :

— Ο πατέρας δεν μπορεί να ύποφέρει ζώα μέσα στο σπῆτι εκτός άν εινε ή μεταλασσωμένα ή μουσες. Καθηριώδώς μου επιτρέπει να έχω τον Σάλβιο, τον πιό χαριτωμένο γάτο του κόσμου. Και αυτόν με τή συμφωνία να μη μπαίνει στα δωμάτια του.

Κατά περιέργη σύμπτωση άκούστηκε αυτή τή στιγμή τὸ ροιρόνισμα γάτας εκεί κοντά. Τὸ πρόσωπο της Μαργαρίτας έλαμψε. Άνοιξε την πόρτα και άρχισε να τής μιλά ήπως μιλοῦν τὰ μικρά παιδιά :

— Έδώ εινε ! Έδώ εινε ό Σάλβιο μου. Στέκεται ένα ποδαράκια του και ζύνει την πόρτα όταν θέλει να μπει σ' τὸ δωμάτιο. Έλα δώ, φίλε μου.

Και με τή γάτα στην άγκαλιά προχώρησε προς έμάς. Ήταν ένα θαυμάσιο ζώο ό γάτος αυτός. Είχε μακροί σταχτι τρίχωμα που γάλλιζε σά μεταξύ και τεράστια κύμα. Όταν έπαψε να τον χαιδέω ή κυρία του αυτός έβλόσυρσε από τὰ χέρια της σά φειδι, έτρεξε μέσα στο δωμάτιο και στάθηκε άπέναντι ένός βαλασσωμένου ζώου που ήταν τοποθετημένο σ' ένα χαμηλό τραπέζι. Εκεί άρχισε να νιαουρίζει και να μουγκρίζει άγριμενα.

Η Μαργαρίτα έτρεξε πίσω και την έπηρε στην άγκαλιά τηςκαρ' όλη την αντίσταση της γιατι προσπαθούσε να τής διαφύγη από τὰ χέρια χωρίς όμως και να θέλη να την διαγκώση ή να την τσαγκουρήσει. Φαινόταν πως άγαπούσε την όραία κυρία του. Επί τέλους ησύχασε μέσα στην άγκαλιά της, ένψ έκείνη τον μάλυνε σιγανά :

— Κακό παιδί, δεν μου έδωσες τὸ λόγο σου πως θά εισαι ήσυχος ; Τώρα πες καληνύκτα στους κυριους και πήγαινε γρήγορα στην

κάμαρά σου...
Μου έφερε τὸ ζώο για να τὸ χαιδέσω. Δεν έκρυψα τον θαυμασμό μου.

— Είνε έξοχο ζώον ! ειπα. Μὰ τὰ νύχια του εινα τρομερά !
Η Μαργαρίτα έμειδίασε.

— Αλήθεια, ειπε δεν παρατηρήσατε ότι ό Σάλβιο μου έχει έπτά νύχια ! Κιττάξετε.

Πράγματι διέκρινα ότι ό γάτος αυτός ειχε έπτά νύχια χωρισμένα τὸ ένα από τὸ άλλο. Ένψ έχάιδενα έλαφρά τὸ πόδι του τὰ νύχια έβγαίναν έξω, ένα προς ένα κι' έτσι, έντελώς μηχανικό, ειπα :

— Περιέργο, τὰ νύχια του εινε σαν ξυρόφια !
Ο Γκαρζός Οδίσκοτερο έπληρώσισε, πορητήρησε κι' αυτός τὰ νύχια του ζώου και ειπε με ζωηρότητα :

— Περιέργο αλήθεια...πολύ περιέργο...
— Μὰ γιατι γκρινιάζει με τὸ βαλασσωμένο ζώο ; ρώτησα έγώ έξαφνα.

— Είνε πράγματι άνεξηγητό, ειπε ή μίς Μαργαρίτα. Τῆς έχει τρομερή αντίπαθεια τῆς μοῦσας αυτής. Όταν ό Σάλβιο μπῆκε για πρώτη φορά σ' αυτό τὸ δωμάτιο άνέβηκε επάνω μου τραπεζι και έτοιμασθηκε να την διαγκώση με λύσσα. Ο πατέρας έδωμισε τρομερά τότε και τον έξορισε από τὸ σπῆτι... Αλλά κατόπιν μου έδωσες την άδεια να τον ξαναπαίρω κοντά μου έν' εύθύνη μου όμως να μη πληρώξη στην κάμαρά του...

Η μίς Τρελόνη έδωισε κατόπιν τον γάτο της και ό γιατρός έβγαλε τον επίδεσμο από τὸ χέρι του τραυματιού. Τώρα ή πληγή εινε άνοικτου χρώματος και τὰ χαισιματα έφαινοντο καθαρώτερα και εύκριώστερα. Ο γιατρός παρετήρησε πολλήν ώρα τα χαισιματα αυτά και ύστερα ειπε :

— Παράδοξο ! Έθελγε κανείς πως ό Σάλβιο έξέσισε με τὰ νύχια του τὸ χέρι του κ. Τρελόνη.

Τὰ λόγια αυτά του γιατρού μὰς έκαμαν έντύπσοι. Έμεινουμε σιωπηλοί για λίγη ώρα. Έξαφνα ή μίς Τρελόνη δίκωψε την σιωπήν :

— Ο Σάλβιο, ειπε, δεν ήταν στο δωμάτιο του πατέρα χθές την νύχτα ! Πως θά μπορούσε λοιπόν να κάμη ένα τόσο μεγάλο κακό ;

— Είστε βεβαία, μίς ; Μπορείτε να τὸ άποδείξετε, άν παρουσιάσθη άντίγνη ;

— Είμαι βεβαιωτάτη. Είνε όμως δύσκολο, να τὸ άποδείξω. Ο Σάλβιο κοιμάται μέσα σ' ένα πανερόκι στο δωμάτιό μου. Χθές θυμοσμαι πολύ καλά πως τον έβραλα μόνη μου να κοιμηθῆ. Θυμάμαι καλά ότι τον είδα κάτω από τὸ σκέπασμά του, την ώρα του δυστυχίματος. Τὸ πρωί τὸν βρήκα επίσης στο καλάθι του, στην ίδια θέση. Δεν κουνήθηκε καθόλου από τή θέση του.

Ο γιατρός έκούνησε τὸ κεφάλι και ειπε μελαγχολικά :

— Βεβαία... έχετε δίκιο όλα εινα άνεξηγητα και σκοτεινά...

Η μίς Τρελόνη έξηκολούθησε :

— Είνα αδύνατον να έπληρωσε ό Σάλβιο τον πατέρα μου. Η πόρτα του δωματίου μου ήταν κλεισμένη όταν άκουσα τον κρότο στο δωμάτιο του πατέρα. Επίσης κλεισμένη ήταν και ή πόρτα του πατέρα. Όταν έπηγα προς αυτόν τὸ κακό ειχε γίνει. Είνα έντελώς αδύνατον να ύποθέσωμε πως ό Σάλβιο βγῆκε από την κάμαρά μου...

Ο γιατρός δεν έπέμεινε. Αφού όμως σκέφτηκε άρκετῆ ώρα ξανάπε :

— Ζητώ συγγνώμη από τον κύριο Σάλβιο γιατι τον ένοχοποίησα. Θά ήθελα όμως να έξρω από τι προερχεται ή τόσο μεγάλη έγχθρα του προς αυτή τή μοῦσα. Συμβαίνει τὸ ίδιο και με τῆς άλλες μοῦσες, που έχετε στο σπῆτι ; Θά υπάρχουν κάμποσες έδδ. Είδα τρεις από όλίγους στην είσοδο, την ώρα που ήρθα.

— Έχουμε πολλές μοῦσες στο σπίτι, άπήνητος ή μίς Μαργαρίτα. Καμμιά φορά δεν έξω άν βρισκομαι στο σπῆτι μου ή σε κανένα μουσείο. Ο Σάλβιο όμως δεν δίνει καμμιά προσοχή στις άλλες. Τὸ μίσος του ή αντίπαθειά του στρέφονται μονάχα έναντιον αυτής έδδ

— Ίσως τὸ βαλασσωμένο αυτό ζώο να εινα γάτος, ειπε ό γιατρός και γι' αυτό τον μίσει ό Σάλβιο. Συγχρόνως έπληρώσισε στο χαμηλό τραπέζι για να διακρίνη καλλίτερον...

(Δκολουθει)

